

تمدن به صورت متنی واحد و مستقل مطرح شود، مباحث را می‌توان از روش هویت فردی تجزیه و تحلیل کرد و این نوع تجزیه و تحلیل خود نیز لازم است. اما توجه به عرصه فعالیت اجتماعی هر تمدن به عنوان افراد تمدنها توجه به عقلانیت خاص را می‌طلبد و طرح اندیشه‌های هابرماس را لازم می‌نمایاند.

در کنار بحث «گفت و گو» در اندیشه غربی لازم به نظر می‌رسد تا به تطبیق و بررسی این اندیشه با مبانی و مولفه‌های تفکر فلسفی - اندیشه‌ای اسلام پرداخته شود چرا که اولاً می‌بایست بحث گفت و گو، جایگاه و اهمیت آن در این مکتب فکری مورد بحث قرار گیرد که آیا اساساً و اصولاً گفت و گو در اندیشه مسلمانان جایگاهی دارد اگر چنین پایگاهی را در بین مسلمانان کسب کرده است، نحوه انجام، ابزارها و پیش شرطهای آن چگونه است؟ این در حالی است که اگر نتوان جایگاهی برای گفت و گو در اندیشه مسلمانان یافت با مسئله‌ی سالبه بانتفاء موضوع مواجه خواهیم شد. وقتی می‌خواهیم مکتبی یا جامعه‌ای که بر اساس یک ایدئولوژی، تفکر یا اندیشه‌ی خاص اداره می‌شود را مورد تجزیه و تحلیل قرار دهیم باید بدانیم که آیا اساساً می‌توان چنین مسئله و امری را در بطن آن یافت یا خیر؟ اگر نمی‌شود پس نمی‌توان آن مسئله را بر آن مبنا بررسی نمود.

ثانیاً با جستاری در اندیشه‌های اجتماعی حکماء و فلاسفه مسلمانان متأسفانه نمی‌توان منابع قابل توجهی در عرصه فلسفه علم الاجتماع و تجزیه و تحلیل امور اجتماعی بر اساس مباحث فلسفی اندیشمندان مسلمان یافت. اکثراً توجهشان به مباحث فلسفی - کلامی عقاید مسلمانان بوده و به بیشتر از آن نپرداخته‌اند.

طرح مباحث تئوریک گفت و گو و اندیشه اسلامی مقدمه‌ای است تا با شناخت ماهیت گفت و گو و نحوه انجام آن به این مسائل نیز پاسخ داده شود: آیا در اقدامات جهادی مسلمانان اجباری بر پذیرش عقیده مسلمین وجود داشته است؟ به عبارت دیگر نحوه تعاملات و مواجهه پیروان دین اسلام با اتباع سرزمین‌های مفتوحه به چه سان بوده است؟ مهمتر اینکه نحوه گسترش اسلام چگونه بوده است؟ حقوق اتباع غیر

مسلمانان در کشور اسلامی به چه نحوی تأمین می‌شود؟ آیا دولت اسلامی در قبال آنها مسئولیتی دارد؟ آیا در تاریخ تحولات سیاسی - اجتماعی مردم مسلمانان می‌توان نمادی از گفت و گو را یافت یا خیر؟ اگر گفت و گویی انجام گرفته است چه شکلی داشته است؟ مدت زمان مورد بحث ما از قرن دوم شروع می‌شود که تا حدود اواخر قرن سوم هجری قمری امتداد دارد. در اوایل مدت زمان مذکور، شاهد فروپاشی سلطنت امویان و روی کار آمدن سلسله عباسیان می‌باشیم. « در زمان حکومت امویان در شام؛ سلطنت امویان تنها مرحله پختگی را می‌پیمود ولی این تمدن به روزگار خاندان عباسی به اوج غیر منازعی ارتقاء یافت و مرکز این تمدن درخشان، بغداد در سالهای ۷۵۰ هـ. ق. و به روزگار خلافت امویان در اندلس در سالهای ۷۷ هـ. ق. بود.

با توجه به مجموعه مطالب گذشته چنین به نظر می‌رسد که ارتباطات مردم با یکدیگر به تعاملات فکری انجامیده است و این تعاملات باعث زایش اندیشه جدید و یا تکمیل اندیشه دیگر شده است. به هر حال وقتی دو نفر یا دو ملت با یکدیگر ارتباط برقرار می‌کنند نیازمند وجود وسیله‌ای هستند که مشترکاً بتوانند همدیگر را بفهمند و آن چیزی نیست مگر زبان و چنین زبانها را به طرفهای مقابل هم قابل تفهیم کنیم که در اینجا مسئله ترجمه خود را نمایان می‌سازد. درست همان گونه‌ای که مسلمین اقدام به این کار کردند و امروزه از آن به عنوان یک نهضت عظیم علمی - فکری نام برده می‌شود؛ اما چرا نهضت ترجمه را به عنوان نماد گفتگوی مسلمانان در نظر گرفته‌ایم؟ سوال مهمتر اینکه گفتگو امری است نیازمند گفتن و شنیدن چگونه می‌توان آن را در نهضت ترجمه یافت.

اولاً تحولات سیاسی - اجتماعی هر عصری در روند پروسه حیات اجتماعی افراد آن تأثیرات بسزایی دارد و ریشه مسائل مهم جدید را در اتفاقات سالیان قبل آن می‌جویند و آن‌ها را نقطه عطفی در تاریخ تحولات آن تمدن بیان می‌دارند. این همان نقطه عطفی

است که در زمان خود شاهد هیچکس متوجه اهمیت آن نشده است. تمدن‌ها نیز از این قاعده مستثنی نیستند. توجه به تحولات اجتماعی هر جمعی از اجتماع بشر؛ خواه ناخواه اگر آن جمع متمدن گردند به این مسئله متوجه است که این تمدن در زمان مشخص (الف) اصولاً تمدن نبوده بلکه صرفاً اجتماعی بوده از نوع بشر با ویژگیهای خاص قومی، فرهنگی، اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و حقوقی خود.

نگرش ما به نقش گفت و گو در توسعه تمدن اسلامی نیز از چنین امری پیروی می نماید؛ هر چند که تمدن مسلمانان در قرون چهارم و پنجم هجری تمدن مسلط عصر خود بود لیکن نهضت عظیم ترجمه باعث شد تا آرا و افکار مختلف ایرانیان، سریانیان و رومیان، یونانیان و هندوان و کلدیها و آشوریان وارد حوزه فکری مسلمین گردد و مسلمانان با تطابق اندیشه هر یک با اصول اندیشه خود اقدام به نقد آنها نمودند و این امر موجب ایجاد، زایش و تکامل دانش در بین آنها گردید.

ثانیاً توجه به نحوه تجزیه و تحلیل اطلاعات که بر مبنای تحلیل زبان شناسانه و نشانه شناسیک می باشد خود می تواند توجیه گر قبولی نهضت ترجمه به عنوان گفت و گو باشد همانگونه ای که در متن حاضر بدان پرداخته خواهد شود "سوسور" زبان شناسی است که مطالعات «در زمانی» و «هم زمانی» را مطرح کرده است و در بحث باختین و هابرماس و حتی "سوسور" و "پیرس"، «متن» با مفهوم و معنای خاص خود در حال برقراری ارتباط با دیگری است یعنی خواننده و نویسنده با هم ارتباط کلامی دارند لیکن خواننده می شنود و در متن درونی خود فکر می کند و یک منولوگی یا گفت و گوی تک ساحتی را ارائه می دهد که یقیناً می توان آن را گفت و گو خواند و گفت و گویی که هم تک ساحتی است و هم چند ساحتی.

از دیگر سو، در تاریخ تمدن اسلامی سابقه ترجمه از همان اوایل آشنایی مسلمین و افراد غیرمسلمان موجود بوده لیکن با به قدرت رسیدن المنصور، هارون الرشید و مأمون معتزلی و تأسیس بیت الحکمه بغداد تبدیل به نهضتی عظیم شد. که مبداء ورود تفکرات، اندیشه ها و صنایع دیگران به حوزه فکری مسلمانان گردید. پس نهضت علمی

ترجمه ی "در زمانی" که شکل می‌گردد؛ شاهد هر دو نوع «گفت و گوی "هم زمانی" و "در زمانی" هستیم. گفت و گویی "هم زمانی" که معمولاً در حضور خلیفه یا اندیشمندان در هر محل و محفلی که امکان پذیر بود برگزار می شد که می‌توان به مناظرات ائمه شیعه (ع) با کششیان و ... اشاره کرد. اما گفت و گوی "در زمانی" همان ایجاد ارتباط منطقی و عقلانی لازم با اندیشمندان در طول زمان بوده و این خود نوعی گفت و گو است.

طرح بحث نهضت ترجمه و شرایط سیاسی - اجتماعی حاکم بر جامعه اسلامی مطالب فصل اول بخش دوم تحقیق با عنوان مواجهه مسلمانان و بیگانگان را پایان می دهد. که در این فصل به بررسی تاریخی نحوه برخورد مسلمانان با غیر مسلمانان و نهضت ترجمه به عنوان نماد مهم گفت و گو در تاریخ اسلامی پرداخته شده است. و در فصل بعد نتایج علمی و پیامدهای تمدنی گفت و گوی مسلمین را بررسی خواهیم کرد.